

Sygnatura akt II AKa 302/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2022 r.

5. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SA Maciej Skórniak (spr.)

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Katarzyna Szypuła

**7. przy udziale Mariusza Grzegorowskiego prokuratora (...)
(...) Prokuratury (...) we W.**

8. po rozpoznaniu w dniach: 7 września 2022r. i 5 października 2022r. i 7 listopada 2022 r.

9. sprawy:

10. A. B. (1) oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.

11. P. M. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.

12. G. W. oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 189a § 1 kk i art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

13. R. S. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.

14. K. O. oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k.

15. M. S. oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.

16. A. W. (1) oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 189a § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

17. R. J. (1) oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 204 § 2 k.k.

18. na skutek apelacji wniesionej przez wszystkich oskarżonych oraz prokuratora co do G. W.

19. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

20.z 14 lipca 2020 r. sygn. akt III K 14/19

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych G. W., K. O., R. S., M. S., A. B. (1) i P. M. (1) ten sposób, że:

1. wobec G. W., w związku ze skazaniem w pkt II części dyspozytywnej za przestępstwo z art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 11.920 złotych;

2. wobec K. O. w pkt IX części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego eliminuje sformułowanie: „ wykorzystując ich krytyczne położenie, polegające na braku środków finansowych oraz trudnej sytuacji rodzinnej”;

3. wobec R. S.:

a) w pkt XIV części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego eliminuje sformułowanie: „ wykorzystując krytyczne położenie kobiet, polegające na trudnej sytuacji finansowej i rodzinnej”, oraz przyjmuje, że czyn przypisany stanowi występki z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza mu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 200 (dwieście) złotych każda;

b) stwierdza, że kara łączna wymierzona w pkt XXII oraz związane z nią orzeczenie o zaliczeniu z pkt XXIV utraciły moc;

4. wobec M. S.:

a) w pkt XVI części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego eliminuje sformułowanie: „ wykorzystując krytyczne położenie kobiet, polegające na trudnej sytuacji finansowej i rodzinnej”, oraz przyjmuje, że czyn przypisany stanowi występki z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza jej grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 200 (dwieście) złotych każda;

b) stwierdza, że kara łączna wymierzona w pkt XXII oraz związane z nią orzeczenie o zaliczeniu z pkt XXIV utraciły moc;

5. wobec A. B. (1):

a) w pkt XVIII części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego eliminuje sformułowanie: „ wykorzystując ich krytyczne położenie, polegające na trudnej sytuacji finansowej i rodzinnej”, oraz przyjmuje, że czyn przypisany stanowi występki z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) stwierdza, że kara łączna wymierzona w pkt XXII oraz związane z nią orzeczenie o zaliczeniu z pkt XXIV utraciły moc;

6. wobec P. M. (1):

a) w pkt XX części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego eliminuje sformułowanie: „ wykorzystując ich krytyczne położenie, polegające na trudnej sytuacji finansowej i

rodzinnej”, oraz przyjmuje, że czyn przypisany stanowi występki z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza mu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 200 (dwieście) złotych każda;

b) stwierdza, że kara łączna wymierzona w pkt XXII oraz związane z nią orzeczenie o zaliczeniu z pkt XXIV utraciły moc;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec G. W., K. O., R. S., M. S., A. B. (1) i P. M. (1) oraz wobec A. W. (1) i R. J. (1) utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy oskarżonym orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza kary łączne i tak:

1) oskarżonemu R. S. łączy karę orzeczoną w pkt XIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz karę orzeczoną w pkt I. 3) a) niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną roku pozbawienia wolności;

2) oskarżonej M. S. łączy karę orzeczoną w pkt XV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz karę orzeczoną w pkt I. 4) a) niniejszego wyroku i wymierza jej karę łączną roku pozbawienia wolności;

3) oskarżonej A. B. (1) łączy karę orzeczoną w pkt XVII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz karę orzeczoną w pkt I. 5) a) niniejszego wyroku i wymierza jej karę łączną roku pozbawienia wolności;

4) oskarżonemu P. M. (1) łączy karę orzeczoną w pkt XIX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz karę orzeczoną w pkt I. 6) a) niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności zawiesza warunkowo oskarżonym R. S., M. S., A. B. (1) i P. M. (1) na 3 (trzy) lata okresu próby i na ten okres oddaje oskarżonych pod dozór kuratora sądowego;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonym okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania i tak:

1) oskarżonemu R. S. na poczet orzeczonej kary grzywny okres od 5 lutego 2018 roku do 26 marca 2018 roku, przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny (stanowiący całość orzeczonej grzywny), zaś okres od 27 marca 2018 roku do 5 maja 2018 roku zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

2) oskarżonej M. S. na poczet orzeczonej kary grzywny okres od 5 lutego 2018 roku do 26 marca 2018 roku, przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny (stanowiący całość orzeczonej grzywny), zaś okres od 27 marca 2018 roku do 5 maja 2018 roku zalicza oskarżonej na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

3) oskarżonej A. B. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 5 lutego 2018 roku do 14 marca 2018 roku;

4) oskarżonemu P. M. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres od 5 lutego 2018 roku do 26 marca 2018 roku, przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym

stawkom grzywny (stanowiący całość orzeczonej grzywny), zaś okres od 27 marca 2018 roku do 5 maja 2018 roku zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

VI. zasądza od oskarżonych G. W., A. W. (1), K. O., R. S., M. S., P. M. (1) i R. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 2,85 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze, oskarżoną A. B. (1) zwalniając od przypadającej na nią części tych kosztów, obciążając nimi Skarb Państwa, oraz wymierza oskarżonym opłaty i tak:

- oskarżonemu G. W. w wysokości 12 400 zł;
- oskarżonej A. W. (1) w wysokości 4 300 zł;
- oskarżonemu K. O. w wysokości 4 300 zł;
- oskarżonemu R. S. w wysokości 4 180 zł za obie instancje;
- oskarżonej M. S. w wysokości 4 180 zł za obie instancje;
- oskarżonej A. B. (1) w wysokości 180 zł za obie instancje;
- oskarżonemu P. M. (1) w wysokości 4 180 zł za obie instancje;
- oskarżonemu R. J. (1) w wysokości 800 zł.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.A.Ka.302/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 lipca 2020 roku, w sprawie III K 14/19, Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k.			

uzasadnienie ograniczone zostało do sprawy oskarżonych: G. W., A. W. (1) oraz K. O., A. B. (1) i R. J. (1) , którzy działając przez swoich obrońców złożyli wnioski o uzasadnienie wyroku.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	G. W.	oskarżony nie był karany	dane o karalności	(...)
2.1.1.2.	A. W. (1)	oskarżona nie była karana	dane o karalności	(...)
2.1.1.3.	K. O.	oskarżony nie był karany	dane o karalności	(...)
2.1.1.4.	R. S.	oskarżony nie był karany	dane o karalności	(...)
2.1.1.5.	M. S.	oskarżona nie była karana	dane o karalności	(...)
2.1.1.6.	A. B. (1)	oskarżona nie była karana	dane o karalności	(...)
2.1.1.7.	P. M. (1)	oskarżony nie był karany	dane o karalności	(...)
2.1.1.8.	R. J. (1)	oskarżony nie był karany	dane o karalności	(...)
2.1.1.9.	G. W.	Oskarżony w 2016 roku był leczony z powodu nowotworu złośliwego lewego migdałka podniebiennego. Aktualnie, do kwietnia 2022 roku poddawany jest diagnostyce i leczeniu z powodu rozpoznania	Karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 12.04. 2022 r.	(...)

		nowotworu złośliwego migdałka prawego.		
wyniki badań diagnostycznych	(...)			
Karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 15.08.2022r.	(...)- (...)			
2.1.1.10.	A. B. (1)	Oskarżona jest matką samotnie wychowującą troje uczących się dzieci. Rodzina pozostaje pod opieką MOPS w W. i korzysta z pomocy finansowej ośrodka (otrzymuje świadczenia na dzieci, zasiłki rodzinne, alimenty oraz zasiłki celowe). Najmłodsza córka oskarżonej (L. B. (1)) sprawia problemy wychowawcze. Ma zdiagnozowany Zespół (...), co wymaga konsultacji specjalistycznej. Oskarżona pobiera także zasiłek opiekuńczy z tytułu sprawowania opieki nad niepełnosprawnym ojcem A. W. (2).	informacja MOPS w W. z dnia 5.09.2022 r.	(...)
opinia psychologiczna odnośnie L. B. (1) z dnia 26.08.2022 r.	(...)- (...)			

2.1.1.11.	G. W., A. W. (1), K. O., R. S., M. S., A. B. (1), P. M. (1), R. J. (1)	M. K. (1) była zatrudniona w agencjach towarzyskich (...) i (...) w W.. Była tam też zatrudniona A. T.. Kobiety się znały. Utrzymywały sporadyczne kontakty.	zeznania świadka M. K. (1)	4240- (...)
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	G. W., A. W. (1), K. O., R. S., M. S., A. B. (1), P. M. (1), R. J. (1)	- zaprzeczenie świadczenia odpłatnych usług seksualnych przez zatrudnione w klubach (...) i (...) kobiety; - zaprzeczenie, aby oskarżeni G. W. i A. W. (1) byli organizatorami prostytutki w obu klubach; - zaprzeczenie, aby oskarżeni K. O. i P. M. (1) byli uczestnikami procederu udzielania pomocy i korzystania z dochodów uzyskiwanych z prostytutki (według świadka, ich rola ograniczała się do	zeznania świadka M. K. (1)	4240- (...)

		<p>usług transportowych);</p> <p>- nakłaniania M. K. (1) przez A. T. w 2018 roku do złożenia nieprawdziwych zeznań przeciwko oskarżonym, w toczącym się postępowaniu karnym, w zamian za znaczne środki pieniężne pochodzące od nieustalonych osób.</p>		
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej		
2.1.1.2	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej		
2.1.1.3	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej		
2.1.1.4	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej		

2.1.1.5	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej	
2.1.1.6	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej	
2.1.1.6	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej	
2.1.1.7	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej	
2.1.1.8	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej	
2.1.1.9	Karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 12.04.2022 r.	Dowód stanowi kopię dokumentu medycznego. Nie budzi wątpliwości co do autentyczności oraz w zakresie zawartych tam okoliczności choroby oskarżonego.	
wyniki badań diagnostycznych	jak wyżej		
Karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 15.08.2022r.	jak wyżej.		
2.1.1.10	informacja MOPS w W. z dnia 5.09.2022 r.	Informacja nie budzi wątpliwości co do autentyczności oraz co do stwierdzonych w tym dokumencie okoliczności. Stwierdzona tam	

		<p>sytuacja osobista oskarżonej A. B. (1) odpowiada ustaleniom poczynionym już wcześniej przez Sąd I instancji.</p>	
<p>opinia psychologiczna odnośnie L. B. (2) z dnia 26.08.2022 r.</p>	<p>jak wyżej.</p>		
<p>2.1.1.11</p>	<p>Zeznania świadka M. K. (1)</p>	<p>Zeznania należy oceniać jako wiarygodne jedynie w zakresie w jakim ta potwierdza swoje zatrudnienie w agencjach towarzyskich oraz znajomość z A. T.. W pozostałym zakresie zeznania te pozostają jednoznacznie sprzeczne z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.</p>	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

2.1.1.11	zeznania świadka M. K. (1)	<p>Zeznania świadka należy oceniać jako niewiarygodne w zasadniczym zakresie relacjonowanych okoliczności i ocen.</p> <p>Oczywiście nieprawdziwe są te zeznania w odniesieniu do charakteru prowadzonej przez obie agencji działalności. Na podstawie faktycznie wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym również wyjaśnień oskarżonych, nie może ulegać jakiegokolwiek wątpliwości, że działalność polegała na prostytutce. Rażą infantyлизmem twierdzenia, że spotkania z kobietami miał charakter stricte towarzyski.</p> <p>Sprzeczne z szeregiem innych dowodów, w tym zwłaszcza z zeznaniami świadków, są zeznania M. K. (1) odnoszące się do sposobu dokonywania płatności za usługi, rozliczeń między oskarżonymi a zatrudnionymi</p>	
----------	----------------------------	---	--

kobietami. Także w zakresie roli i zadań kierowców, oskarżonych K. O. i P. M. (1), relacja świadka pozostaje jednoznacznie sprzeczna z zeznaniami innych kobiet trudniących się prostytutką w tych agencjach.

W końcu, o ile należy zaakceptować twierdzenie, że świadek znała się z A. T. z czasów pracy w agencji, a nie była to przecież istotna zażyłość, to nie można zaakceptować twierdzeń o tym, jakoby A. T. miała nakłaniać świadka do złożenia zeznań fałszywych w niniejszym postępowaniu.

Żadna z osób występujących w sprawie, nie wyłączając oskarżonych G. W. i A. W. (1), nie wskazywali, aby postępowanie karne było wynikiem "wojny gangów" kontrolujących taki rodzaj przestępczości. Nic nie wskazuje też na to, aby to wszczęcie postępowania było wynikiem wyłącznie pomówień ze strony samych

		<p>zatrudnianych prostytutek. Tym bardziej, trudno byłoby doszukiwać się osoby lub osób, które byłyby skłonne wyłożyć znaczące sumy pieniędzy, za zainteresowanie właśnie M. K. (2) kierowaniem nieprawdziwych pomówień wobec oskarżonych.</p> <p>W konsekwencji, w zasadniczym zakresie relacjonowanych okoliczności, zeznania tego świadka traktować należy jako niewiarygodne, podyktowane wyłączną chęcią, osobistą lub wynikającą z namowy któregoś z oskarżonych, aby desperacko próbować uchronić oskarżonych przed odpowiedzialnością karną. Próba nieudolną.</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>Apelację od wyroku na korzyść oskarżonych G. W. i A. W. (1) złożyła ich obrońca adw. K. T., na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 zarzucając:</p> <p>1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności w szczególności zeznania zatrudnionych w agencji kobiet, są wystarczające do uznania za udowodnione następujących faktów:</p> <p>a) działania oskarżonych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i kierowania nią przez oskarżonego G. W.;</p> <p>b) działania rzekomej grupy przestępczej, zajmującej się popełnianiem przestępstw polegających na nakłanianiu do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
-------------	---	---	--	--

prostytcji przy wykorzystaniu stosunku zależności czy krytycznego położenia;

c) istnienia jakichkolwiek kar finansowych i stosowania ich wobec dziewczyn świadczących usługi towarzyskie;

d) zmuszania kobiet do świadczenia usług klientom pijanym, brudnym, agresywnym czy z widocznymi chorobami;

e) stosowania przemocy fizycznej wobec dziewczyn oraz kontroli codziennego funkcjonowania kobiet także w zakresie form spędzania wolnego czasu;

f) udzielenia narkotyków B. R. (1) przez A. W. (1);

podczas gdy z zeznań zarówno oskarżonych jak i przesłuchiowanych na rozprawie świadków wynika, że okoliczności o których mowa powyżej przedstawiały się całkowicie odmiennie, a w szczególności kobiety świadczące

usługi towarzyskie wykonywały je dobrowolnie, zgodnie z własną wolą i bez jakiegokolwiek przymusu, tak co do samego faktu świadczenia usług jak i osób dla których te usługi miały być świadczone.

2) obrazę przepisów prawa procesowego a to art. 4, art. 5 § 2 oraz art. 7 k.p.k. przez sformułowanie oceny w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych sposób wykraczający poza granicę swobodnej oceny dowodów, bez zauważenia i rozważenia istotnych wątpliwości dotyczących zeznań świadków B. R. (1), M. Ł. ps. (...), A. T. ps. (...) i A. L., które nie pojawiły się na rozprawie przed Sądem, a co za tym idzie brak było możliwości poddania ich zeznań weryfikacji oraz bezpośredniej ocenie, co przy specyfice tego typu świadków ma bardzo istotne znaczenie i winno być rozstrzygane na korzyść oskarżonych.

3) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 424 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu skarżonego wyroku jaki fakty sąd uznał za udowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych w zakresie zeznań świadków: A. S. (1), M. B. (1), D. M., M. B. (2), I. R. i innych pracujących w agencji dziewczyn w zakresie w jakim przyznawały, że pracę w agencji podjęły z własnej inicjatywy i w pełni świadomie oraz że w każdym czasie miały możliwość zrezygnowania zarówno z pracy jak i z obsługi konkretnego klienta.

4) obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 203 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, że swoim zachowaniem oskarżeni wyczerpali znamiona w/w przepisu i przy użyciu przemocy, groźby bezprawnej, podstępnie czy wykorzystania stosunku zależności lub krytycznego położenia doprowadzili którąkolwiek z

	<p>pokrzywdzonych do uprawiania prostytucji, podczas gdy żadna ze wskazanych przesłanek odpowiedzialności z art. 203 nie wystąpiła w niniejszej sprawie.</p> <p>5) rażąco niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do oskarżonych w punktach I-III co do G. W. i pkt IV i V co do A. W. (1) oraz finalnie kar łącznych pomimo uprzedniej niekaralności oskarżonych i niskiej społecznej szkodliwości czynów opisanych w zarzutach.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty apelacji adw. K. T. są niezasadne.</p> <p>Ad. 1.</p> <p>Stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skarżący obrońca błąd ten upatruje faktycznie w braku</p>				

dowodów, które
pozwalałyby na
dokonanie
wskazanych przez
sąd ustaleń
faktycznych,
okoliczności które
przesądzają o
realizacji
przestępstwa. Teza
tak postawionego
zarzutu jest
chybiona.

Zgromadzone w
sprawie dowody, w
tym w szczególności
dowody z zeznań
zatrudnionych w
agencjach
towarzyskich
prowadzonych przez
oskarżonych kobiet,
albo wprost
wskazują na istotne
okoliczności
stanowiące
realizację znamion
przypisanych
oskarżonym
przestępstw, albo -
jeśli nawet nie
relacjonują takich
okoliczności,
wniosek taki należy
w sposób
jednoznaczny (nie
obarczony błędem)
wyprowadzać z
innych ustalonych
faktów.

ad. a)

Na podstawie
całości kształtu
materiału
dowodowego
zgromadzonego w
postępowaniu, nie
wyluczając także

wyjaśnień samych oskarżonych G. W. i A. W. (1), nie ulega wątpliwości, że prowadzone przez nich agencje towarzyskie, faktycznie były miejscami uprawniania prostytucji przez zatrudnione tam kobiety. Oskarżeni w niniejszej sprawie to wyłącznie osoby, które zajmowały się organizacją tego procederu, ale nade wszystko czerpały korzyści majątkowe z prostytucji świadczonej przez zatrudniane w owych agencjach kobiety. W tak ustalonym stanie faktycznym, skarżący stawia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przez przyjęcie, że mamy tu do czynienia z przestępstwem kierowania/udziału w grupie przestępczej. Pomijając, że bardziej właściwy byłby w tym miejscu zarzut naruszenia prawa materialnego, co szeroko omawia skarżący w uzasadnieniu. Całkowicie trafne jest przy tym stanowisko Sądu ad quo, przyjmujące że oskarżeni tworzyli

grupę przestępczą. Na podstawie powołanych dowodów, nie ulega wątpliwości, że celem utworzenia tej wieloosobowej struktury było popełnianie przestępstwa tj. nakłaniania, ułatwiania, a w szczególności czerpanie korzyści za prostytutce. Sama zaś forma działalności przestępczej, którą skarżąca przyrównuje do szajki, miała charakter niemal identyczny jak legalnie działające przedsiębiorstwo. Miało swoją formę prawną, właściciela (przedsiębiorcę), osoby zarządzające, średni szczebel organizatorów tej działalności, wreszcie osoby zaangażowane wyłącznie pomocniczo (np. osoby do sprzątnięcia). Był też oczywiście jasno określony zakres obowiązków osób (oskarżonych) w poszczególnych miejscach struktury. W końcu owa struktura miała cechy trwałości w stopniu na prawdę długoterminowym (faktycznie przecież

grupa działała przez okres blisko 10 - letni, natomiast każdy z oskarżonych był w niej zaangażowany przez kilka lat, najkrócej oskarżeni R. S. i M. S., bo przez 3 lata). Oczywiście, grupa ta, w szczególności nie opierała swej działalności na zasadach wymuszania przemocą posłuszeństwa, tak jak bywa, choć rzadko - w przypadku gangów, czy mafii. Zasadniczym spoiwem, pewnie nawet silniejszym niż przemoc, była w tym przypadku korzyść materialna jaką odnosili współdziałający oskarżeni. Korzyści zdecydowanie nieosiągalne w wypadku pracy w legalnym przedsiębiorstwie. Nie można pomijać, że wszyscy łącznie z oskarżonym, nie posiadali takich kwalifikacji, które umożliwiłby im uzyskanie porównywalnych dochodów jak te, które mógł osiągnąć oskarżony G. W., oraz zaangażowane przez niego osoby. To właśnie istotne dochody, były

czynnikiem, który spajał strukturę grupy, a samo tylko wyeliminowanie z niej, bardziej niż groźba lub przemoc, spajało grupę wewnątrznie oraz motywowało do posłuchu i wykonywania poleceń. Takie właśnie ustalenie, dokonane na podstawie całokształtu dowodów zgromadzonych w sprawie, dawały jednoznaczną podstawę do przyjęcia, że oskarżeni tworzyli grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 § 1 k.k., a oskarżony G. W. grupą tą kierował. Zaprezentowana tu ocena, pozostaje przy tym zbieżna z ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w tym przedmiocie, i nie powinna budzić wątpliwości co do zasadniczych cech charakterystycznych tego przestępstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2021 r., w sprawie IV KK 567/20, Lex 3156197 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia

8 kwietnia 2021 roku, w sprawie II AKa 265/20, Lex 3215221; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 maja 2022 r., w sprawie sygn. akt II AKa 130/19, Lex nr 3400636).

ad. b, c i e)

Uprawianie prostytutki przez kobiety zatrudniane w agencjach (...) oraz czerpanie z tego tytułu korzyści stanowią okoliczności, które oskarżony faktycznie przyznawał w swoich wyjaśnieniach (k. 935-937, 1627-1632, 2343-2354, 2395-2405, 2421-2422, 2493-2502, 2513-2519, 2644-2648, 2746, 3594-3597). Podobnie należałoby traktować także wyjaśnienia pozostałych oskarżonych, no może z wyłączeniem K. O.. Oskarżeni, w szczególności G. W., A. W. (1), czy K. O., zaprzeczali natomiast, aby realizowali znamiona przestępstwa zmuszania do uprawiania prostytutki, poprzez przemoc, groźby

bezprawne, podstęp
lub wykorzystanie
zależności lub
krytycznego
położenia (art. 203
k.k.). W tym
zakresie ustalenie
Sądu Okręgowego
opierają się na
relacjach
pracujących w
agencjach kobiet.
Świadek M. B.
(1) (k. 1181-1184,
1385-1387,
3625v-3628)
zeczowała, że A.
W. (3) stosowała
przemoc fizyczną
wobec S. i
I. (k. 3627).
Zdecydowanie
szczegółowa jest
przy tym relacja M.
L. (1) (k. 1198-1203,
3628-3632v)
odnośnie bicia jej
przez A. W. (3) i K. O.
właśnie za to, że nie
przyszła w tym dniu
do agencji. Z kolei
groźby ze strony G.
W. i A. W. (1)
relacjonują E. N. (1)
(k. 50-53, 163-165,
3685-3689v) oraz
M. Ł. (k.
2695-2700). Na
presję ze strony
oskarżonych
wskazuje też M. K.
(3) (k. 2677-2679,
3637-3639), B. R. (1)
(k. 129-131) oraz A.
S. (1) (k. 119-122,
3690-3691v), która
także siebie
wskazuje jako
zmuszaną do
odbywania

stosunków seksualnych z mężczyznami brudnymi i chorymi.

Istotnym elementem presji, w szczególności celem kontynuowania uprawniania nierządu były kary, w postaci obniżonych stawek. Taka praktyka była faktycznie relacjonowana przez wszystkie przesłuchane w sprawie prostytutki, nawet jeśli one same nie były w ten sposób karane, to taką praktykę znały. Było to przy tym szczególnie dotkliwe, gdyż oczywiście kobiety decydowały się na tego rodzaju działalność ze względów stricte finansowych (tak między innymi J. W. (k. 106-109), M. K. (3) (k. 2677-2679, 3637-3639), K. S. (k. 2686-2689)).

Sąd Okręgowy także miał powody do tego, aby przypisać oskarżonym G. W. i A. W. (1) realizację przestępstwa z art. 203 k.k. przymuszania do prostytucji przez formę sprawstwa realizowaną polegającą na

wykorzystaniu krytycznego położenia kobiet. Oczywiście należy się zgodzić generalnie ze stanowiskiem obrony, gdzie wskazuje się, że kobiety najczęściej decyzyjnie o tego rodzaju zatrudnieniu podejmowały świadomie, motywowane własnym interesem. Jeśli nie w sposób organizowany przez oskarżonych, to tak zarobkowałyby w innej agencji, albo organizując sobie klientów we własnym zakresie. Tak trzeba rozumieć relacje: K. G., D. M., M. B. (2), I. R.. Bały też zgola inne sytuacje, gdzie prostytuujące się kobiety znajdowały się naprawdę w bardzo trudnych warunkach życiowych. J. W. (k. 106-109) oraz E. N. (2) (k. 50-53, 163-165, 3685-3689) wskazują, że były zmuszone do prostytucji tym, że posiadały na utrzymaniu dzieci. Taka sytuacja nie może być traktowana jednoznacznie, ale wśród osób

powołanych jako świadkowie na tą okoliczności przez Sąd Okręgowy są faktycznie szczególne przypadki życiowe. M. Ł. (k. 2695-2700) - uzależniona od alkoholu. Przy czym walka oskarżonych z jej nałogiem była faktycznie podyktowana zapewnieniem jej dalszej pracy w agencji. A. T. miała chore dziecko, które wymagało szczególnej opieki (zeznania choćby M. K. (1) - k. 4240-4241). Trzeba w tym miejscu szerzej przywołać zeznania świadka A. L. (k. 2199-2201): "Nie pamiętam dokładnie daty mogło to być w 2013-2014r. jak odeszłam wtedy od swojego męża, byłam w trudnej sytuacji życiowej i finansowej [...] Nie miałam gdzie mieszkać, on powiedział, że załatwi mi lokum. [...] Następnie S. powiedział mi abym zabrała swoje rzeczy i udała się samochodem z tym mężczyzną o imieniu G. [oskarżony G. W. - przypis autora], że on mi pokaże lokum gdzie będę mieszkać.

[...] Następnie ten mężczyzna zawiózł mnie do domu wolnostojącego, był to wysoki budynek. Ten mężczyzna nie powiedział mi gdzie mnie wiezie i co się znajduje w tym budynku. [...] i wtedy dowiedziałam się, że trafiłam do agencji towarzyskiej o nazwie (...). [...] Ja w tym czasie miałam obrażenia na swoim ciele, byłam pobita przez męża, dlatego też tak jak już wyżej zeznałam odeszłam od niego. W związku z tymi obrażeniami przez kilka dni siedziałam w pokoju, nie wysyłali mnie do klientów.[...] Dopiero po dwóch dniach powiedziała mi [A. W. (1) - przypisek autora], że mogę tutaj mieszkać w zamian za pracę w agencji to jest świadczenie usług seksualnych dla klientów. Powiedziała, że będzie się ze mną dzielić pieniędzmi. [...] Ja zgodziłam się na te warunki byłam wtedy w trudnej sytuacji finansowej, nie miałam gdzie mieszkać. [...] Raz była taka sytuacja, że ona [A. W. (1) - przypis autora] przyszła do mnie do pokoju i powiedziała

cytuje "może byś się trochę lepiej ruszała bo będziesz miała więcej klientów". Ja odebrałam to tak jakby ona kazała mi lepiej angażować się w pracę polegającą na świadczeniu usług seksualnych. To było wbrew mojej woli, ona tym sposobem zmuszała mnie do świadczenia usług seksualnych, wykorzystując moją sytuację. Również do mnie mówiła abym wzięła się do roboty to będę miała więcej klientów, ona traktowała mnie tak jakbym była jej własnością".

Przytoczone tu konkretne przypadki życiowe zatrudnianych do prostytucji kobiet przesądzają, że w przypadku oskarżonych G. W. i A. W. (1), przymuszanie do prostytucji miało również postać wykorzystania szczególnej, krytycznej sytuacji. Takie oceny nie zmienia przytoczenie przez skarżącą w uzasadnieniu apelacji relacji innych kobiet (I. R., M. K. (3), D. B. (1), A. S. (2) czy

K. G.). Te relacje, o dobrym traktowaniu prostytuujących się kobiet przez oskarżonych, w żadnym razie nie mogą stanowić podstaw do zakwestionowania relacji wskazanych wyżej świadków, którzy zachowanie oskarżonych przedstawiają inaczej, w sposób niezgodny z przyjętą przez oskarżonych linią obrony.

Oczywiście wyjaśnienie odmienności, a nie sprzeczności, tych relacji nie wymaga szerokiego uzasadnienia.

Trzeba mieć na uwadze, że relacja każdego ze świadków może być pochodną własnych doświadczeń w relacjach z oskarżonymi, sympatii do nich, bądź po prostu niechęci w relacjonowaniu obciążających ich okoliczności.

Pojawiały się przecież oceny, że zachowanie oskarżonych nie było tak złe, jak to jakie zdarzały się w innych agencjach.

ad. d i f)

Ustalenie odnośnie przymuszania do świadczenia usług seksualnych każdemu klientowi, także takiemu który był brudny lub chory, zostało zrelacjonowane jednoznacznie przez A. S. (1) (k. 119-122, 3690-3691) oraz B. R. (2) (k. 129-131). Te relacje, zwłaszcza w kontekście sposobu postępowania oskarżonych wobec zatrudnionych w agencji kobiet, presji na uzyskiwanie dochodu, faktycznie przewija się w każdym zeznaniach. W tym zakresie, relacja A. S. (1) i B. R. (2), znajduje wsparcie w zeznaniach: M. B. (1), M. L. (1), I. R., M. K. (3), K. S., J. W., A. T., M. Ł., E. N., czy szerzej cytowanych zeznaniach A. L.. Wszyscy ci świadkowie mówią o presji, karach finansowych oraz presji na progresję zysków. W tym miejscu należy wskazać też na relację A. T. oraz B. R. (1), co do zażywania narkotyków, jako środka, który miał pobudzać do aktywności przy

kontaktach seksualnych. Jednocześnie, formułując swój zarzut, skarżąca nie przedstawia, także w uzasadnieniu, żadnych istotnych okoliczności, które podważyłyby prawdziwość relacji świadka A. S. (1). Natomiast oceniane tutaj relacje kobiet, które niejako łagodniej przedstawiają relacje między oskarżonymi, a zatrudnionymi w agencji prostytutkami, nie stanowią przekonującego dowodu, zdolnego zakwestionować wskazane wyżej relacje.

Ad. 2.

Oceniając tak postawiony przez skarżącego zarzut, należy podnieść, że należy wykluczać możliwość kumulowania zarzutów odnoszących się do naruszenia przez sąd podstawowych przepisów postępowania odnoszących się do sposobu oceny dowodów (art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k.) oraz zarzutu

naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.

W pierwszym rzędzie należy przywołać w tym miejscu poglądy orzecznictwa, gdzie wskazuje się, że sąd może odwołać się do reguły in dubio pro reo, jedynie wówczas gdy zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości. Reguła ta bowiem nie zwalnia sądu (oraz innych organów postępowania), od obowiązku dokonania ustaleń faktycznych zgodnych z rzeczywistością (ustalenia prawdy obiektywnej), przy zastosowaniu zasadniczych reguł prowadzenia i oceny dowodów, w szczególności zawartych a art. 4, 7 i 410 k.p.k.). Takie stanowisko jest powszechnie podnoszone w orzecznictwie, przywołując choćby ostatnie judykaty w tym przedmiocie: "Przewidziana w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo aktualizuje się dopiero wówczas, gdy po rzetelnym przeprowadzeniu oceny zebranych w sprawie dowodów, w sposób zgodny

z wymogami art. 7 k.p.k., pozostają nie dające się usunąć wątpliwości. Wówczas należy je tłumaczyć na korzyść oskarżonego.” - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r., w sprawie I KK 265/22, Lex nr 3402057 oraz "Nie można wprowadzić sytuacji, że pomimo wysiłków sądu pojawiają się wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., lecz warunkiem ich powstania musi być prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe i ocena dowodów uwzględniająca art. 7 k.p.k. Nie można w żadnym wypadku reguły z art. 5 § 2 k.p.k. traktować jako prowadzącej do niwelacji ewentualnej wadliwości postępowania dowodowego, czy też oceny dowodów" - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2021 r., w sprawie IV KS 54/21, Lex nr 3315437. A więc zastosowanie reguły in dubio pro reo byłoby uzasadnione, jeśli tylko dokonanie

ustaleń faktycznych na podstawie art. 7 k.p.k., z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, nie dało podstawy do dokonania przekonującej oceny dowodów.

W realiach niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy nie widział podstaw do odwołania się do owej zasady obrony oskarżonego. Takiej konieczności nie wskazał też faktycznie sam skarżący w swoim zarzucie i uzasadnieniu apelacji. Jednocześnie, nie można przyjmować, że sam fakt niezłożenia przez świadków zeznań na rozprawie, nie stanowi, okoliczności o której mowa w art. 5 § 2 k.p.k., nie rodzi nie dających się usunąć wątpliwości co do wiarygodności tych dowodów, jak zdaje się chce to przedstawić skarżący, aby miało przesądzać o niewiarygodności dowodów z zeznań złożonych w postępowaniu

przygotowawczym.
Nie budzi
wątpliwości, że
norma art. 5
§ 2 k.p.k., nie
powinna mieć tu
zastosowania, a
ocena tych
dowodów, tak jak
one zostały
przeprowadzone,
winna zostać
dokonana na gruncie
zwłaszcza art. 7
k.p.k.

Relacje wszystkich
świadców -
prostytuujących się
w prowadzonych
przez oskarżonych
lokalach, są
zasadniczo zgodne
co do takiego
charakteru tej
działalności. Relacje
te, niezależnie czy
wskazują na jakieś
drastyczne
zachowania
oskarżonych
(częściej jednak
A. W. (1)),
pozwalają w sposób
jednorodny ustalić
sposób
funkcjonowania
owych lokali.
Warunki pracy,
rozliczenia, presję
na pozyskiwanie
klientów, kary
finansowe,
obowiązki barmanki
oraz kierowców, itd.
Relacje
dostrzegalnie
odmienna zawarta
została w zeznaniach
M. K. (1), która

została oceniona negatywnie w pkt 2 niniejszego uzasadnienia. Stąd też, ta szczególna sytuacja procesowa, gdzie świadkowie nie zostali przesłuchani bezpośrednio przed sądem nie może wpływać na zasadnicze podważenie wiarygodności tych dowodów. Zresztą także skarżący w swojej apelacji takich jednoznacznych okoliczności nie przywołuje. Brak jest podstaw do przyjęcia, że świadkowie, a zwłaszcza ci wskazani w zarzucie, byli w szczególnym konflikcie z oskarżonymi, mieli motyw aby im zaszkodzić, chcieli się na nich zemścić. Także jako jednoznacznie nieprzekonujące należy traktować twierdzenia, zawarte w zeznaniach M. K. (1), że skierowanie ścigania przeciwko oskarżonym było wynikiem spisku kogokolwiek (np. konkurencyjnej grupy lub osobistych wrogów). Takie sugestie nie tylko nie znajdują nawet zaczepienia w

innych dowodach,
choćby
wyjaśnieniach
oskarżonego G. W..
Jako bardzo mało
prawdopodobne
należy to oceniać
także z uwagi
na doświadczenie
zawodowe. Trudno
bowiem
przyjmować, że ktoś
angażowałby spore
kwoty, aby pogrążyć
oskarżonego, który
przecież w istotnym
zakresie zarzuty
przyznaje. Bardziej
prawdopodobne
byłyby działania
niejako w drugą
stronę, tj zabiegi o
zaniechanie
pomówień,
zwłaszcza w zakresie
drastycznych
zachowań.

Oceniając taki zarzut
skarżącego obrońcy
trzeba także powołać
się na to, że
w tych konkretnych
okolicznościach,
niezłożenie zeznań
przez
pokrzywdzone, nie
powinno prowadzić
do istotnego
obniżenia ich
wiarygodności.

Mamy tu do
czynienia przecież
ze sprawą o
specyficznym
charakterze, gdzie
zasadniczy
świadkowie mogą
przecież nie chcieć
szerzej ujawniać

swojego zajęcia i sposobu życia. Złożyli zeznania, ale z uwagi na wcześniejsze relacje z oskarżonymi, mogą ze względów osobistych, chcieć unikać osobistej konfrontacji z oskarżonymi. Nie dlatego, że zeznali nieprawdę, ale dlatego właśnie, że złamali zasady lojalności jakie miałyby ich obowiązywać. Działalność ta miał być przecież obopólnie korzystna, co wiele razy podkreślali oskarżeni. Taką postawę zaprezentowała już w postępowaniu odwoławczym A. T. (obecnie K.), która odmówiła stawienia się w sądzie, twierdząc że złożyła w tej sprawie zeznania i nie ma już nic do powiedzenia (zapisek urzędowy - k. 4248).

W konsekwencji należy przyjmować, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy, gdzie zeznania świadków zweryfikowane zostały pozytywnie, jest uzasadniona oraz nie wykracza poza ramy swobody sędziowskiej

zakreślonej normą art. 7 k.p.k. Brak jest też podstaw do twierdzenia, że taka ocena dowodów narusza zasadę obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) zwłaszcza, że dla skuteczności takiego zarzutu należałoby wskazywać przepis szczególny, który miałby zostać przez działanie sądu naruszony.

Ad 3.

Należy zgodzić się z postawionym tu zarzutem, że uzasadnienie Sądu Okręgowego w zakresie w jakim dokonuje on ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów jest ogólnikowe. Wymóg zwięzłości uzasadnienia wymagany przez przepis art. 424 § 1 k.p.k. należy przy tym rozumieć w powiązaniu z przepisem art. 99a § 1 k.p.k. wprowadzającym wymóg sporządzenia go na formularzu urzędowych oraz art. 455a k.p.k. przesądzającym o niedopuszczalności uchylecia wyroku z uwagi na braki uzasadnienia. Obrońca formułując

taki zarzut nie wnosił jednak o zobowiązanie Sądu I instancji do uzupełnienia uzasadnienia w kierunku wskazywanym jako jego brak.

Odnosząc się natomiast merytorycznie do samej treści tak sformułowanego zarzutu, należy wskazać, że sąd w pkt. 2.1 swojego uzasadnienia wskazał, w jakim zakresie poszczególne dowody z zeznań świadków traktuje za wiarygodne. Jakie konkretne okoliczności uznaje za udowodnione na podstawie relacji wskazanego świadka. Nie można przy tym zgodzić się z treścią tego zarzutu, gdzie skarżący traktuje zeznania przywołanych osób, jako sprzeczne, podważające wiarygodność relacji zasadniczych świadków oskarżenia. Otóż, należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, który wszystkie zeznania świadków traktuje jako dowody wiarygodne.

Zeznania D. M., M. B. (2) czy I. R. wprawdzie nie wskazują jednoznacznie na agresję oskarżonych lub przymuszanie do uprawniania prostytucji, ale dowody te w sposób jednoznaczny opisują sposób organizacji działania agencji, rozliczenia finansowe oraz rolę poszczególnych osób w tym procederze. To ważne okoliczności istotnie wpływające na wiarygodność innych osób, które wskazują na inne jeszcze przejawy zachowania się oskarżonych. Nie ma przy tym racji obrońcy wskazując na zeznania A. S. (1) jako takie, które potwierdzają linię obrony oskarżonych. Przeciwnie, to właśnie zeznania tej kobiety (k. 119-122, 3690-3691v) stwierdzają, że oskarżeni (zwłaszcza A. W. (1)) przymuszali kobiety do odbywania stosunków seksualnych z mężczyznami pijanymi, agresywnymi, czy chorymi. Podobnie relacja M. B. (1) (k. 1181-1184, 1385-1387,

3625v-3628)
zawiera
stwierdzenia o
stosowaniu przez
oskarżoną A. W. (1)
przemocy fizycznej
wobec
zatrudnionych w
agencji pracownic
(S. i I. - k. 3627).

W konsekwencji
należy przyjmować,
że zarzut stawiany
tu przez obrońcę jest
chybiony. Relacje
świadców nie są
identyczne,
stwierdzają
częściowo różne
okoliczności, ale nie
są to różnice,
które pozwalałyby
skutecznie
zakwestionować
wiarygodność
poszczególnych
relacji.

Oceniając treść
relacji
poszczególnych
kobiet należy mieć
na uwadze
szczególny charakter
sprawy, a za tym
i różną motywację
do składania zeznań
w tej sprawie.
Jedni świadkowie,
w szczególności
osoby wskazane w
samym zarzucie,
mogą relacjonować
własne tylko
doświadczenia,
gdzie nie spotkały
się z rażącymi
zachowaniami
oskarżonych. Trzeba

także wziąć pod uwagę, że z uwagi na relacje jakie łączyły świadków z oskarżonymi, mogą nadal pozostawać wobec nich lojalni i zatajać niewygodne dla nich okoliczności. W końcu, nie można także nie dostrzegać i takiej możliwości, że relacje mogą być podyktowane chęcią obrony oskarżonych w postępowaniu, tak jak ma to miejsce w przypadku zeznań składanych w toku rozprawy odwoławczej przez M. K. (1). Niemniej, fakt, że pewni świadkowie nie potwierdzili wszystkich ustalonych przez sąd okoliczności sprawy, nie może stanowić dostatecznej podstawy do tego, aby szereg innych dowodów wiarygodnych zakwestionować.

Ad. 4.

Sąd Apelacyjny oceniając zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 203 k.k., które sprawstwo przypisano oskarżonym musi się odwołać do stanowiska zaprezentowanego

już wcześniej, w części poświęconej odniesieniu się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych Ad. 1 b, c i e). Tam wskazano na podstawy faktyczne ustaleń, co do stosowania przemocy fizycznej, gróźb bezprawnych w celu wymuszenia kontynuowania uprawiania prostytucji. W tym miejscu należy wskazać tylko, że właśnie przemoc i groźby bezprawne relacjonowali w swoich zeznaniach świadkowie: A. S. (1), B. R. (1), M. B. (1), M. L. (2), M. K. (3), M. Ł., E. N. (2). Można przyjmować, że stosowanie tego rodzaju środków nie było nagminne. Były to raczej rzadkie przypadki, wówczas gdy faktycznie kobiety "sprawiały problemy". Niemniej takie zdarzenia były. A co najistotniejsze, takie środki były stosowane w celu wymuszenia dyscypliny oraz wykonywania prostytucji. Już te tylko ustalenia pozwalają na przyjęcie, że oskarżeni G. W. i A. W. (1), ale także

K. O., zrealizowali ustawowe znamiona przestępstwa zmuszania do prostytucji z art. 203 k.k.

Jak wskazano to już wyżej, trafnie Sąd Okręgowy przyjmuje, że oskarżeni zrealizowali znamiona przestępstwa zmuszania także przez wykorzystanie przymusowego, krytycznego położenia niektórych zatrudnianych do prostytucji kobiet. Jak wskazano już wyżej, takiej szczególnej (krytycznej) sytuacji życiowej należy się dopatrywać u A. T., M. Ł. i A. L.. Poważne problemy z jakimi się te osoby zmierzały przesądza, że były one zmuszone właśnie do zarobkowania przez prostytucję. Oskarżeni znali te sytuacje, motywację jaką się te osoby kierowały. Korzystali z tego zyskując pracownicę seksualną oraz znaczną część dochodów jakie uzyskiwały. To drugi sposób w jaki zostały zrealizowane znamiona strony

przedmiotowej
przypisanego
oskarżonym
przestępstwa.

Ocena prawna
dokonana przez Sąd
ad quo, w poprawnie
ustalonym stanie
faktycznym, nie
budzi zastrzeżeń.
Przeciwnie należy
ją oceniać jako
całkowicie
prawidłową.

Ad 5.

Sąd Okręgowy
wymierzone
oskarżonym kary
jednostkowe
obszernie i
szczegółowo
uzasadnił w pkt.
4 uzasadnienia.
Jako zasadnicze
okoliczności
przemawiające za
znacznym stopniem
społecznej
szkodliwości
wskazał on przede
wszystkim
okoliczności
przedmiotowe
czynu, sposób
działania,
długotrwałość
działania
oskarżonych,
wielkość korzyści
jakie ci osiągnęli
z przestępstwa, ale
także okoliczności
podmiotowe, takie
jak determinacja
oskarżonych w
realizacji
przestępstwa.

Wszystkie to zostało szeroko omówione w uzasadnieniu, a zaprezentowane przez sąd oceny oparte są na konkretnych okolicznościach sprawy. Oceny te muszą być traktowane jako przekonujące.

Skarżący obrońca nie podejmuje polemiki ze stanowiskiem sądu w tym zakresie, ale wskazuje na dwie okoliczności: niekaralność oskarżonych oraz niski - jego ocenie - stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym. Obie wskazane tu okoliczności są oczywiście nie do zaakceptowania.

Niekaralność za przestępstwo w przeszłości, w odniesieniu do obojga oskarżonych, została istotnie stwierdzona w czasie orzekania.

Niekaralność stanowi jednak, nie tyle powód do dumy i przesłankę pobłażliwości, ale normę społeczną. Stąd to właśnie uprzednia karalność, zwłaszcza za przestępstwo

umyślne jest okolicznością wpływającą na zaostrenie kary. W sytuacji oskarżonych, zwłaszcza wobec oskarżonego G. W., którzy konsekwentnie przez okres wieloletni, z determinacją realizowali przestępstwa, trudno przyjmować, że prowadzili oni akceptowany społecznie sposób życia. Przeciwnie długotrwałość przestępstwa (w przypadku G. W. to aż przeszło 9 lat działalności przestępczej), przesądza o tym, że oskarżeni są osobami zdemoralizowanymi, niepoprawnymi. Nawet jeśli formalnie nie byli w ostatnich latach pociągnięci do odpowiedzialności.

Całkowicie nie do zaakceptowania jest także prezentowana przez obrońcę ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów. Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie radykalnie odmienną ocenę zaprezentowaną

przez Sąd ad
quo. Trzeba zdawać
sobie sprawę, że
proytucja jest
trwałym zjawiskiem
społecznym. Nie
ona jednak jest
zabroniona i ścigana
w tym
postępowaniem.
Nakłaniania do
proytucji,
ułatwianie, a przede
wszystkim czerpanie
z niej korzyści
majątkowej jest
działaniem
zabronionym i
szkodliwym.
Oskarżonym
przypisano też
popelnienie na tym
tle innych jeszcze
poważnych
przestępstw,
kierowania grupą
przestępczą -
oskarżonemu G. W.,
a udział w niej
oskarżonej A. W. (3).
Nie rozwodząc się
zbytnio nad samym
charakterem grupy
przestępczej, z
pewnością
społecznie szkodliwa
jest działalność już
samych struktur
(organizacji), które
mają na celu
popelnianie
przestępstw.
Zasadnicze dla
oceny stopnia
społecznej
szkodliwości czynów
przypisanych
oskarżonym jest
jednak przypisanie
im przestępstwa

o zdecydowanie dużym ładunku społecznej szkodliwości, tj. zmuszania do prostytucji z art. 203 k.k. W tym przypadku nie chodzi tylko o interesy majątkowe, ale przede wszystkim o wolność osobistą i seksualną. Trzeba mieć na względzie, że stopień społecznej szkodliwości czynu, stanowi swoje odzwierciedlenie już w ustawowym zagrożeniu karą, istotnie wyższym niż w przypadku przestępstwa z art. 204 § 2 k.k., które wynosi do roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Nie można też akceptować zarzutu obrońcy w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III części dyspozytywnej wyroku. Faktem jest, że oskarżony G. W. w 2016 roku cierpiał na chorobę nowotworową. Nie można też wykluczać, że zażywanie marihuany miało w jego przypadku działanie lecznicze, łagodzące dolegliwości

choroby i leczenia. Nie może jednak ujść ocenie, że oskarżony posiadał aż 100 gramów tego środka psychotropowego. Przyjmując dawkę terapeutyczną, zapas jaki oskarżony posiadał wystarczyłby na kilka miesięcy nieregularnego stosowania. To zdecydowanie za duża ilość, przekraczająca potrzeby lecznicze. Stąd zasługuje na akceptację stanowisko Sądu ad quo, który przyjął że czyn oskarżonego stanowi jednak przestępstwo, tak z uwagi na realizację znamion ustawowych, jak z uwagi na stwierdzony materialny ładunek społecznej szkodliwości. Wymierzona za ten czyn oskarżonemu kara, w wysokości dolnego ustawowego zagrożenia, na pewno nie razi surowością.

Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu karę łączną wymierzył ją na zasadzie asperacji. Kara łączna 3 lat i 6 miesięcy orzeczona oskarżonemu G. W.

oraz kara roku i 10 miesięcy wobec A. W. (1), realizuje w pełni dyrektywy wymiaru kary łącznej z art. 85a k.k. Właśnie cele kary w zakresie zapobiegania popełnieniu przestępstw w przyszłości oraz cele wychowawcze kary, przesądzają o potrzebie wymierzenia oskarżonym kary dotkliwej, która przekona ich o niedopuszczalności sposobu życia opartego na przestępstwie oraz wdroży na trwałe do przestrzegania porządku prawnego. Tak wymierzona kara, z uwagi na dotychczasowy sposób życia oskarżonych oraz utrzymywania się z przestępstwa, nie nosi cech nadmiernej surowości. Wymierzona oskarżonym kara musi być traktowana jako kara sprawiedliwa, także w odczuciu społecznym.

Wniosek

<p>Obrońca oskarżonych G. W. i A. W. (1) wniósł o:</p> <p>I. <u>co do G. W.:</u></p> <p>1) uniewinnienie go od zarzutu opisanego w pkt I skarżonego wyroku (art. 258 § 3 k.k.)</p> <p>2) w punkcie II poprzez uznanie oskarżonego G. W. za winnego popełnienia czynu z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w wymiarze roku pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 100 złotych każda.</p> <p>3) zmianę pkt III części dyspozytywnej skarżonego wyroku poprzez zastosowanie przepisu art. 60 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych po 100 złotych.</p> <p>4) połączenie kar wymierzonych oskarżonemu G.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
--	---	--	--

W. i wymierzenie mu kary łącznej roku pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 100 złotych każda.

5) zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego G. W. kar roku pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata.

6) zwolnienie oskarżonego od kosztów i opłat.

II. co do A. W. (1):

1) uniewinnienie od zarzutu opisanego w pkt IV skarżonego wyroku (art. 258 § 1 k.k.).

2) w punkcie V poprzez uznanie oskarżonej A. W. (1) za winna popełnienia czynu z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzenie jej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 50

<p>złotych każda, przy przyjęciu że czyny opisane w pkt V i VI części wstępnej wyroku stanowią jedno przestępstwo i zostały popełnione w okresie od 2011 r. do grudnia 2014 r.</p> <p>3) uniewinnienie od zarzutu opisanego w pkt VI części dyspozytywnej wyroku (pkt VII części wstępnej wyroku).</p> <p>4) zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonej A. W. (4) kary 3 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata.</p> <p>5) zwolnienie oskarżonej od kosztów i opłat.</p> <p>ewentualnie:</p> <p>- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Okręgowemu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Nieuwzględnienie zarzutów apelacji</p>			

<p>obrońcy, przy braku okoliczności jakie należało wziąć pod uwagę z urzędu, przesądza o braku podstaw do tego aby podzielić wnioski tego środka odwoławczego.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Apelację od wyroku, na niekorzyść oskarżonego G. W., złożył prokurator Prokuratury (...) we W. zarzucając:</p> <p>1) rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec G. W. kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności, mających wpływ na wymiar tej kary – stopnia zawinienia oskarżonego, jego doniosłej roli w przestępczym procederze, długiego okresu przestępczej działalności oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, wielości rodzajów popełnionych przestępstw, jak również roli jaką kara powinna spełniać w zakresie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>prewencji ogólnej i szczególnej.</p> <p>2) obrazę przepisów prawa materialnego z art. 45 § 1 k.k. poprzez niezastosowanie wobec G. W. przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popelnienia przestępstwa, pomimo że przepis ten przewiduje obligatoryjne orzeczenie takiego przypadku, a zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie minimalnej wysokości osiągniętej przez oskarżonego korzyści majątkowej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty apelacji prokuratora są zasadne jedynie w odniesieniu do naruszenia przez sąd obowiązku orzeczenia przypadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa. Nie można natomiast podzielić zarzutu</p>				

niewspółmierności kary łącznej wymierzonej oskarżonemu.

Ad. 1.

Sąd częściowo odnosił się już do kwestii wymiaru kary łącznej w części poświęconej zarzutowi apelacji obrońcy oskarżonego (3.1 ad. 5). Prokurator stawiając zarzut niewspółmierności kary łącznej wymierzonej oskarżonemu oraz domagając się jej powiększenia do 5 lat pozbawienia wolności, tj. kary będącej kumulacją kar jednostkowych, które nie są przecież kwestionowane, opiera się na okolicznościach przedmiotowych przypisanych oskarżonemu przestępstw. Otóż norma szczególna zawierająca dyrektywy ogólne sądowego wymiaru kary łącznej z art. 85a k.k. karze w pierwszym rzędzie przy wymiarze kary łącznej kierować się celami prewencji szczególnej, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do sprawy oraz potrzebami w zakresie

kształtowania
świadomości
prawnej w
społeczeństwie.
Dopiero w dalszej
kolejności karze
uwzględnić
pozostałe
dyrektywy, w tym
te o charakterze
sprawiedliwej
odpłaty.
Ustawodawca
właśnie sprawcę
stawia na pierwszym
miejscu, jego
wychowanie i
wdrozenie do
przestrzegania
porządku prawnego.
Mając z kolei na
uwadze oskarżonego
G. W., ten
musi być traktowany
jako niekarany, ale
też nie przebywał
on w warunkach
pozbawienia
wolności. Stąd
należy przyjmować,
że kara bezwzględna,
izolacyjna,
wieloletnia, będzie
dla niego karą
dotkliwą, surową,
która winna go
wdrożyć do
przestrzegania
porządku prawnego.
Przekonać o
nieopłacalności
przestępstwa. Efekt
poprawczy nie
wymaga, aby kara
łączna była karą
maksymalnie
surową, faktycznie
długoterminową.
Wystarczająca dla
osiągnięcia celów

kary będzie w jego przypadku kara wymierzona na zasadzie asperacji.

Także mając na względzie drugą z zasadniczych przesłanek wymiaru kary łącznej, tj. kształtowanie świadomości prawnej w społeczeństwie, kara 3 lat i 6 miesięcy musi być traktowana jak kara surowa, odstraszająca.

W końcu oceniając zarzut skarżącego prokuratora należy mieć na uwadze okoliczność, która ujawniła się w toku postępowania odwoławczego.

Oskarżony ma obecnie wznowę choroby nowotworowej.

Oczywiście rokowania, choćby wobec faktu, że przechodził on taką chorobę w przeszłości, muszą być dobre, to jednak okoliczność taka ma istotne znaczenia dla oceny aktualnej sytuacji życiowej oskarżonego oraz jego sposobu zachowania w przeszłości. Bez wątplenia jest to okoliczność przemawiająca za

niezastrzaniem
oskarżonemu kary.

Ad 2.

Sąd Okręgowy w
pkt 6 swojego
uzasadnienia
uwzględnił
obowiązek
orzeczenia na
podstawie art. 45
§ 1 k.k. przypadku
korzyści majątkowej
jakiej oskarżony
uzyskał z
przestępstwa.

Odwołując się
jednak do zasady in
dupio pro reo z art. 5
§ 2 k.p.k. przyjął, że
dokonanie
koniecznego
ustalenia wielkości
korzyści oraz
wydanie orzeczenia
w tym przedmiocie
nie jest możliwe.
Stanowisko Sądu
Okręgowego co do
zasady nie zasługuje
na uwzględnienie,
choć nie można nie
widzieć problemów
jakie wiążą się z
ustaleniem kwoty
wielkości owej
korzyści
majątkowej.

Ma rację Sąd
Okręgowy
twierdząc, że funkcja
gwarancyjna
orzeczeń wydanych
w postępowaniu
karnym nie pozwala
na stosowanie
ustaleń
szacunkowych,

przybliżonych. Tak przedstawia to skarżący prokurator twierdząc, że można przyjąć jedną minimalną stawkę za każdy dzień działalności przestępczej.

Owszem trzeba się zgodzić, że opierając się choćby na relacjach świadków K. G., D. M., M. B. (3), K. P., należy przyjmować, że zarobki prostytutek były duże. Zatem i dochody oskarżonego.

Pozostaje jednak wątpliwość, czy faktycznie każdego dnia były przychody. Można przecież przypuszczać, że mogły być takie dni, choćby świąteczne, że nie było klientów. M. B. (3) (k. 3885v-3887) przyznaje, że były takie dni, że nie zarobiła nic. Taki sposób wyliczenia byłby więc nie tylko nieprecyzyjny, szacunkowy, ale też obarczony wadą z art. 5 § 2 k.p.k.

Skarżący wskazuje na relacje samych zatrudnionych prostytutek, ale i tu relacje są nie tylko rozbieżne, ale też nieprecyzyjne. Raz podają on ile zabrały średnio za dzień

(noc) pracy (tak K. G.), albo za cały okres zatrudnienia (M. K. (3)). Przy braku relacji co do okresu zatrudniania, także i w tym przypadku trudno dokonać pewnych ustaleń. Można byłoby oczekiwać do prowadzącego postępowanie bardziej starannego przesłuchania pokrzywdzonych kobiet ze sprecyzowaniem dochodów jakie same osiągnęły z przestępstwa.

Wówczas byłby faktycznie materiał dowodowy do prawidłowego, bliskiego rzeczywistości ustalenia, wielkości korzyści jakie oskarżony osiągnął z przestępstwa.

Sąd rozważał również możliwość ustalenia przychodów oskarżonego na podstawie wpłat na rachunek bankowy oskarżonego, ale i w tym przypadku przychody pochodziły z różnych źródeł (oskarżony twierdzi, że handlował też samochodami) ale przede wszystkim przychody z agencji musiały uwzględniać

sprzedaż w barze, a to działanie legalne.

Jako ostatni ze sposobów ustalenia wielkości korzyści należało odwołać się do relacji świadków - mężczyzn korzystających z usług seksualnych w agencjach oskarżonego. Z ujawnionych przez sąd zeznań należy ustalić następujące płatności: T. B. (k. 1230-1231) - 1,500 zł, Ł. K. (1) (k. 1411-1413) - 400 zł, P. D. (k. 1416-1418) - 1100 zł, H. Z. (k. 1421-1423) - 200 zł; M. L. (3) (k. 1431-1432) - 70 zł; J. D. (k. 1441-1442) - 500 zł, M. P. (k. 1446-1448) - 300 zł; S. J. (k. 1451-1453) - 100 zł, R. U. (k. 1457-1459) - 800 zł; P. S. (k. 1464-1465) - 1050 zł; M. R. (k. 1478-1479) - 100 zł; L. K. (k. 1483-1485) - 250 zł; Ł. K. (2) (k. 2038-2040) - 1200 zł; E. F. (k. 2178-2189) - 3.000 zł; W. A. (k. 2136-2137) - 150 zł; M. Z. (k. 2173-21740) - 200 zł. Łącznie daje to kwotę 11.920 złotych, która została stanowi korzyść majątkową osiągniętą przez

<p>oskarżonego za prostytutkę.</p> <p>Nie ma wątpliwości, że jest to kwota symboliczna wobec wielkości faktycznie osiąganych przez oskarżonego dochodów, choćby tych relacjonowanych przez zatrudnione prostytutki. Jest natomiast kwota pewna, która winna obciążać oskarżonego i być przedmiotem orzeczenia o przypadku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:</p> <p>1) w zakresie orzeczenia o karze łącznej i wymierzenie G. W. kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności.</p> <p>2) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 45 § 1 k.k. wobec G. W. przypadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Częściowe uwzględnienia zarzutów apelacji prokuratora musiało skutkować podzieleniem wniosków apelacji i zmianą wyroku i obciążeniem oskarżonego G. W. przypadkiem korzyści osiągniętej z przestępstwa.</p>				
<p>3-3.</p>	<p>W całości na korzyść oskarżonego K. O. wyrok zaskarżył jego obrońca adw. Ł. B. (1) zarzucając:</p> <p>1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. – poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji, przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez dowolne i zupełnie selektywne uznanie poszczególnych jego składników dotyczących określonych okoliczności za wiarygodne (w tym w szczególności bezkrytyczne uznanie za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

wiarygodne zeznań świadka M. L. (1) przy jednoczesnym tendencyjnym i bezpodstawnym pominięciu zeznań tych świadków, które to stanowiły w istocie dowód na korzyść oskarżonego, tj. zeznań D. M., M. B. (3), M. K. (3), K. S., A. M., D. B. i J. D., co w konsekwencji doprowadziło do wysnucia przez Sąd I instancji generalnego wniosku, iż oskarżony jest sprawcą zarzucanych mu czynów – podczas, gdy taki wniosek Sądu jest bezspornie nieuzasadniony, albowiem nie znajduje on właściwego potwierdzenia w całości kształcie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i z art. 410 k.p.k. – poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego dokonaną wbrew wiedzy, zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego polegającą na

uznaniu, iż w warunkach przedmiotowej sprawy oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy świadkowie, zwłaszcza D. M., M. B. (3), M. K. (3), K. S., A. M., D. B. (2) i J. D., a także inni oskarżeni, tj. G. W. i Z. W., w sposób zupełnie odmienny relacjonowali zaangażowanie oraz ewentualną rolę samego oskarżonego K. O..

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i z art. 410 k.p.k. – poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego dokonaną wbrew wiedzy, zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego, polegająca na uznaniu za wiarygodne zeznań świadka M. L. (1) w sytuacji, gdy świadek ten jako osoba pozostając w konflikcie personalnym z oskarżonym, nie jest wiarygodna, a jej zeznania mogą być nacechowane wrogością i chęcią zemsty.

4) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i z art. 410 k.p.k. – poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego dokonaną wbrew wiedzy, zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego polegającą na nie wzięciu pod rozwagę przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego listu B. R. (1) skierowanego do K. O., w którym ta oskarżonego przeprasza za zło, które mu wyrządziła, prosi o przebaczenia i pomoc co sugerować może, że świadek chce przeprosić oskarżonego za być może fałszywe zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym.

5) art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. – polegające na uznaniu przez Sąd Okręgowy w Świdnicy, w trybie art. 391 § 1 w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., za ujawnione bez odczytywania zeznań świadków B. R. (1) i A. T., na rozprawie w dniu 23 stycznia 2020 r., co stanowiło

decyzję procesową co najmniej przedwczesną i w konsekwencji skutkowało odstępstwem od zasad bezpośredniości i wydatnym ograniczeniem kontrydiktoryjności postępowania oraz ograniczyło praw do obrony oskarżonego K. O., chociażby poprzez uniemożliwienie obrońcy oskarżonego zadawania pytań w warunkach jawnej, kontrydiktoryjnej rozprawy; należy przy tym wskazać, że przesłuchanie obu w/w świadków na rozprawie było konieczne dla zachowania zasady bezpośredniości, a nadto wobec sygnalizowanych przez innych świadków, tj. A. S. (1) i K. S., nieprawidłowości w przesłuchaniu dokonywanym wcześniej przez funkcjonariuszy Policji.

6) Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 203 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie polegające na przypisaniu oskarżonemu

sprawstwa określonego we wskazanym artykule, w sytuacji, gdy zeznania kobiet świadczących odpłatnie usługi seksualne jednoznacznie i spójnie wykluczają możliwość przypisania oskarżonemu sprawstwa w postaci doprowadzenia tychże kobiet do uprawiania prostytucji przemocą groźbą bezprawną, podstępem lub przez nadużycie stosunku zależności, albo wykorzystanie krytycznego położenia.

7) a nadto, z ostrożności procesowej, art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernej kary, która nie uwzględnia istotnych okoliczności mających wpływ na rodzaj i wymiar kary, tj. sposób działania oskarżonego, zachowanie sprawcy przed popełnieniem czynu zabronionego oraz po jego popełnieniu, niekaralności K. O., rodzaju i rozmiaru ujemnych

	<p>następstw, a wreszcie nieproporcjonalny rozmiar represji w stosunku do dolegliwości wymierzanych innym oskarżonym w przedmiotowej sprawie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego K. O. nie zasługują na uwzględnienie i tak:</p> <p>Ad. I)</p> <p>Odnosząc się do tak postawionego przez skarżącego zarzutu należy w całości odwołać się do stanowiska Sądu Apelacyjnego zaprezentowanego w odniesieniu do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonych G. W. i A. W. (1), w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. W tym miejscu należy jednak podkreślać, że Sąd Okręgowy, a ta ocena jest akceptowana przez Sąd Apelacyjny, uznał za wiarygodne</p>				

zeznania wszystkich świadków relacjonujących działanie obu agencji oraz zachowanie oskarżonych w sprawie. Sąd Okręgowy, jako dowody częściowo wiarygodne ocenił wyłącznie wyjaśnienia oskarżonych, w tym oskarżonego K. O. (pkt 2.2 uzasadnienia Sądu Okręgowego). Skarżący przy tym nadaje powołanym relacjom świadków, znaczenie dowodu obrony, który miałby przesądzać o wiarygodności wersji prezentowanej przez nieprzyznającego się do winy oskarżonego. Otóż, taka ocena jest nieuprawniona. Zeznania, także tych wskazanych w treści zarzutu świadków wskazują na sposób funkcjonowania agencji, zorganizowanie, podział ról w procedurze czerpania korzyści majątkowych z przestępstwa. Zeznania świadków: D. M., M. B. (2), A. M., D. B. (1) czy J. D. nie podważają wiarygodności oraz prawdziwości, zeznań pozostałych

świadków, którzy relacjonowali inne, bulwersujące aspekty działania prowadzących agencje oraz ich współpracowników. Warto odnotować w tym miejscu, że żadna z powołanych przez obrońcę osób, no może jedynie poza M. K. (1), nie zaprzecza prawdziwości relacji innych kobiet. Nie poddaje okoliczności, które miałyby obniżyć wiarygodność relacji wprost obciążających oskarżonego. Co do motywów jakie kierowały wskazywanym tu świadkom, sąd wypowiadał się już wcześniej, a co znajduje swoją aktualność także i w odniesieniu do tego konkretnego zarzutu. Jednocześnie należy w tym miejscu powtórzyć, że zeznania przywołanej tu przez skarżącego M. K. (3) (k. 2677-2679, 3637v-3639) stanowią relację o karach finansowych nakładanych na prostytutkę za brak dyscypliny i np. nieprzychodzenie do pracy oraz relacje o presji na kobiety

ze strony oskarżonej A. W. (1). Podobnie należy ocenić relację K. S. (k. 2686-2689), która powtarzała okoliczności jakie relacjonowała A. T..

W konsekwencji należy przyjmować, że ocena dowodów z zeznań świadków, w tym tych jakie próbuje zakwestionować skarżący, zwłaszcza M. L. (1), została dokonana w sposób niewykraczający poza swobodę sędziowską wyznaczoną granicami art. 7 k.p.k. oraz przy uwzględnieniu całości materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu (art. 410 k.p.k.). Nie doszło więc do naruszenia wskazanych norm prawa procesowego.

Ad. II.

Sąd dokonał już oceny zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego G. W. i A. W. (1), a za tym i ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy w zakresie istnienia grupy przestępczej oraz sposobu działania agencji prowadzonych przez

tych oskarżonych. W tym zakresie należy odwołać się do części 3.1 uzasadnienia poświęconego tym zarzutom i zawartym tam ocenom. W tym miejscu należy wskazać, że nie ulega wątpliwości, choćby na podstawie wyjaśnień oskarżonego K. O., że ten przez okres wieloletni (od maja 2011 roku do 7 kwietnia 2017 roku), obok P. M. (1) był kierownicą w agencji. Samo wykonywanie usługi przewozu jako taxi nie dawałoby oczywiście podstaw do przyjęcia popełnienia przestępstwa. Jednak jak wynika ze zgromadzonych wiarygodnych dowodów, rola oskarżonego nie ograniczała się wyłącznie do samego transportu. Daleko wykraczała poza przewóz osób, a przez to także traktować jako istotny element samej grupy przestępczej oraz sposób na czerpanie korzyści majątkowej z prostytucji. Nie jest prawdą twierdzenie, że oskarżony był przypadkowym taksówkarzem. Wszystkie relacje

świadków, przesądzają, że to oskarżony i P. M. (1) wyłącznie mogli przewozić prostytutki, a czasem także klientów. Ta wyłączność działalności nie była przypadkowa. Dawała oskarżonym stałe konkretne dochody w kwotach narzuconych przez siebie, wyższych niż stawki rynkowe. Istotne jest jednak dyskrejacja w działaniu grupy. Po drugie: rola oskarżonego nie ograniczała się wyłącznie do przewozu. Znów relacje faktycznie wszystkich świadków pozwalają na stwierdzenie, że oskarżony po dowiezieniu na miejsce, np. do hotelu, wchodził z kobietą do pokoju, sprawdzał ile jest tam osób, czy jest bezpiecznie, inkasował (przyjmował) zapłatę. To także na oskarżonym ciążył obowiązek dopilnowania czasu spotkania, przynaglania samej kobiety do wyjścia. Oskarżony nie był w tym przypadku wyłącznie kierowcą, przedstawiał się

jako ochroniarz dziewczyn. P. M. (1) nie, ale oskarżony w sposób ostentacyjny prezentował pistolet, nóż i inne akcesoria ujawnione później w jego samochodzie (protokół przeszukania oskarżonego i jego samochodu k. 803-805, 806-808, opinia z zakresu balistyki i broni k. 1084-1088). Według relacji J. W. (k. 106-109), pieniądze od klientów na terenie samej agencji, jeśli nie robiła tego barmanka (faktycznie managerka), odbierali także kierowcy, a więc też oskarżony. Tak również zeznała E. N. (2) (k. 50-53, 163-165 i 3685-3689). W końcu, trzeba jeszcze podnieść, że oskarżony zajmował się też werbowaniem kobiet do świadczenia prostytucji. Na oskarżonego, jako tego, który namówił do pracy w agencji wskazuje M. L. (1) (k. 1198-1203, 3628-3632), ale też M. B. (1) (k. 1181-1184, 1385-1387, 3625-3628). W końcu, to oskarżony

wspólnie z A. W. (1) przyjeżdżali do L. i zmuszali ją do przyścia do „pracy”.

Nie można więc akceptować linii obrony oskarżonego, że dowody zgromadzone w sprawie, ocenione prawidłowo, nie wykazują jego sprawstwa.

Przeciwnie, Sąd ad quo opierał się w tym zakresie na spektrum dowodów, rzeczowych, spójnych i przekonujących w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Oceny i wnioski wyciągnięte przez sąd, nie budzą żadnych wątpliwości, tak co do logiki rozumowania, jak i co do ich zgodności z doświadczeniem życiowym. Nie doszło tu do naruszenia wskazanych przepisów postępowania.

Ad. III.

Uznanie zeznań świadka M. L. (1) za wiarygodne nie może być taktowane jako dowolne. Aby zaprzeczyć wiarygodności

relacji świadka
trzeba mieć istotne
powody do przyjęcia,
że świadek
zagrożony
odpowiedzialnością
karną zeznaje
nieprawdę. Nie jest
do tego
wystarczające
wyłącznie
sprzeczność z
przyjętą przez
oskarżonego linią
obrony, ani nawet,
co wskazuje skarżący
jako zasadniczy
powód, osobiste
relacje między
stronami, które
zakończyły się
konfliktem.

Odwołując się do
samej oceny zeznań
M. L. (1), należy
wskazać, że zeznania
te swoją wymową
jedynie w
niewielkim stopniu
nakierowane są
przeciwko
oskarżonemu O..
Zasadnicza część
relacji, pozostająca
w powiązaniu z
zeznaniem innych
kobiet, odnosi się
do funkcjonowania
samej agencji
(...) oraz zachowania
oskarżonych G. W. i
A. W. (1). Zaprzecza
to sugestiom, że
zeznania tego
świadka zostały
złożone, aby zemścić
się na oskarżonym.
M. L. (1) złożyła
też zeznanie przed

sądem na rozprawie głównej, gdzie nie ujawniła żadnych oznak świadczących o konflikcie z oskarżonym lub niechęcią do niego. Najistotniejsze pozostaje jednak to, że relacja tego świadka pozostaje zbieżna z treścią i wymową zeznań pozostałych osób. To z kolei przekonuje, że ocena wiarygodności zeznań M. L. (1), dokonana przez Sąd Okręgowy, nie jest dowolna, nie wykracza poza ramy wyznaczone swobodą sędziowską i korzysta z ochrony na gruncie art. 7 k.p.k.

Ad IV.

Sąd Okręgowy zeznania B. R. (1) ocenił jako zeznania wiarygodne. Zeznania ta przy tym odnoszą się i obciążają oskarżonych G. W. i A. W. (1). Zostały uwzględnione przez Sąd ad quo wyłącznie w zakresie przypisywanych im zachowań (pkt 3 str. 60 i 70-71 uzasadnienia). Zeznania tego świadka cechują się przy tym dużą stanowczością,

jednoznacznością oraz pozostają spójne z treścią i wymową innych relacji kobiet prostytuujących się w agencjach (...). To ważne okoliczności przemawiające za wiarygodnością tego dowodu.

Skarżący powołuje się na list od B. R. (1), jaki już w toku rozprawy miał przedstawić oskarżony. W ocenie obrony list ten winien prowadzić do odmiennej oceny wiarygodności tego świadka. Nie można go jednak tak jednoznacznie oceniać, jak chciałby to widzieć skarżący. List B. R. (1) pochodzi z 10 września 2018 roku (k. 3966), ale został przedstawiony jako dowód dopiero w końcowej fazie postępowania sądowego, w dniu 25 czerwca 2020 roku. Oskarżony nie ujawnił powodów, dlaczego z tym zwlekał. Świadek w treści listu nie twierdzi, że zeznała nieprawdę, ale przepasza, że "Bardzo cię skrzywdziłam, mimo że zawsze pokazałeś, że jesteś prawdziwym

przyjacielem".
Wystąpienie to ma też bardzo konkretny inny cel, chodzi o uzyskanie wsparcia finansowego, gdyż świadek przebywa w więzieniu gdzie odbywa karę pozbawienia wolności. "Ale wiedz, że kochałam cię bardzo i szanowałam lecz nie doceniałam. K. prosiłam już wiele osób o pomoc, lecz wszyscy umyli ręce a ja wylądowałam tu [w zakładzie karnym - przypis autora] [...] Proszę chociaż o jednorazową pomoc. [...] Nie powinnam ale błagam o pomoc. Potrzebuje podstawowych rzeczy wiesz kawy, herbaty i takie tam, a i dziewczyną [pisownia oryginalna – przypis autora] muszę oddać, może dałbyś radę na tę wypiskę wysłać mi 100 zł ...".
Cała treść owego listu przeczy tezie o tym, że świadek miałaby zeznawać nieprawdę. Przede wszystkim jest to prośba o pomoc materialną oraz wyrazy ubolewania, że świadek przyczyniła się do odpowiedzialności oskarżonego.

Zakładając, że faktycznie chodzi o samą treść zeznań składanych przez świadka, a nie o inne zachowanie. Nie może to jednak przesądzać o braku wiarygodności zeznań złożonych przez świadka w postępowaniu.

Ad V.

Podstawą decyzji sądu o odczytaniu zeznań świadków B. R. (1) i A. T. było niestawiennictwo tych świadków na rozprawę oraz niemożność ustalenia ich miejsca pobytu i doręczenia wezwania (k. 3902). W świetle poczynionych przez sąd ustaleń, przeprowadzenie zeznań tych świadków nie było możliwe. Postanowienie o przeprowadzeniu tego dowodu przez odczytanie na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. było nie tylko uprawnione, ale jedynym sposobem przeprowadzenia tych dowodów w postępowaniu. Trudno także uznać za uzasadnione twierdzenia, że decyzja o odczytaniu zeznań tych świadków była

przedwczesna. Sąd Apelacyjny podjął próbę wezwania na rozprawę A. T. (obecnie K.). Okazało się to również bezskuteczne. Ta przebywa na stałe za granicą i nie chce stawić się w sądzie (informacje zamieszczone w protokole rozprawy k. 4262).

Nie można też zgodzić się z twierdzeniami skarżącego, że ujawnione w przesłuchaniu świadków A. S. (3) i K. S. okoliczności istotnie wpływają na wartość dowodową zeznań. Świadczenie, nawet ci przesłuchani na rozprawie, nie kwestionują, że odczytane im zeznania złożyli, protokoły podpisali. Fakt, że inaczej w tym dniu pamiętają, albo inaczej podchodzą do sprawy, nie ma większego znaczenia dla prawdziwości złożonych relacji. Podobnie bez znaczenia jest to, czy zeznawali w samochodzie, w miejscu zamieszkania, czy też w komisariacie policji tak, jak

powinno to mieć miejsce. Sąd Okręgowy, nie znalazł podstaw, aby zakwestionować wiarygodność relacji składanych przez tych świadków w toku całego postępowania, traktując je w istocie jak zasadniczo jednolite. Takie stanowisko należy także obecnie podzielać.

Ad. VI.

Sąd Okręgowy, w szczególności na podstawie zeznań M. L. (1) ustalił, że oskarżony działając w porozumieniu z A. W. (1) stosował przemoc i groźbę bezprawną celem zmuszenia tej pokrzywdzonej do stawienia się w agencji towarzyskiej (...) oraz kontynuowania prostytucji.

Ponieważ ta relacja pozostaje zbieżna z zeznaniami innych świadków, którzy potwierdzali tego rodzaju zachowania podejmowane przez oskarżonych G. W. i A. W. (1), ustalenia w tym zakresie, w odniesieniu do podobnego zachowania oskarżonego K. O., należy traktować

jako wiarygodne i przekonujące.

Zwłaszcza, że on w grupie przestępczej realizował polecenia szefów.

Takie ustalone zachowanie oskarżonego, realizuje jedną z form popełnienia przestępstwa z art. 203 k.k. Przy czym stosowanie przemocy należy oceniać jako najbardziej szkodliwą formę popełnienia tego przestępstwa. W tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego i przyjęta kwalifikacja prawna musi być traktowana jako prawidłowa.

Sąd Apelacyjny, uwzględniając zarzut apelacji obrońcy przyjął, że brak jest dowodów do przyjęcia, że oskarżony K. O. przymuszał kobiety do prostytucji także w inny sposób tj. wykorzystując ich krytyczne położenie. Oskarżony nakłaniał wprawdzie kobiety do prostytucji, ale nie były to te, co do których zachodziły takie szczególne okoliczności (znajdowały się w szczególnie trudnej sytuacji życiowej).

Po wtóre oskarżony K. O. nie decydował o zatrudnieniu prostytutek w agencji. Nie ma nawet pewności, że miał świadomość ich sytuacji oraz wykorzystywał to dla własnych celów finansowych.

Ad. VII.

Nie zasługuje na uwzględnienie również postawiony tu przez obrońcę zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) wymierzonej oskarżonemu kary. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swojego wyroku (pkt 4) szczegółowo wskazał na jakich w tym zakresie oparł się okolicznościach. Są to przede wszystkim okoliczności przedmiotowe, w tym sposób działania oskarżonego oraz długotrwałość realizacji przypisanych mu przestępstw. W pierwszym rzędzie należy wskazać, że oskarżony prowadził działalność przestępczą przez 6 lat. To bardzo długi okres. Przypisano mu działanie w warunkach art. 65 § 1 k.k., gdyż

działalność
przestępcza
stanowiła dla niego
stałe źródło
dochodu. Nie można
przy tym zgodzić
się z twierdzeniami
zarzutu, że sposób
działania przemawia
na jego korzyść.
Przeciwnie, sposób
działania, zwłaszcza
sposób
przymuszania i
zastraszania M. L.
(1), nacechowany
jest wysokim
stopniem społecznej
szkodliwości. W
końcu uprzednia
niekaralność
oskarżonego, jego
wiek i stan zdrowia,
nie mogą przesądzać
o pobłażliwości.
Trzeba w tym
miejscu podkreślać,
że wymierzono
oskarżonemu kary
jednostkowe w
wysokości jedynie
niewiele wyższej od
dolnego ustawowego
zagrożenia. Za czyn
z art. 258 § 1 k.k.,
rok pozbawienia
wolności, gdzie
ustawowe
zagrożenie wynosi
od 3 miesięcy do
5 lat pozbawienia
wolności. Za czyn
z art. 203 k.k.,
rok i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, gdzie
dolna ustawa
granica zagrożenia
to rok pozbawienia
wolności. Kara

<p>łącznie 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Kary jednostkowe należy traktować jako faktycznie łagodne z uwagi na ustalone okoliczności czynu. W żadnym razie nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko domagające się ich złagodzenia. Takie same wnioski należy wyciągnąć w odniesieniu do kary łącznej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniosł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów; <p>ewentualnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; <p>względnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonych kar i wymierzenie oskarżonemu kar z 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

warunkowym zawieszeniem ich wykonania.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Nieuwzględnienie zasadniczych zarzutów apelacji obrońcy, przy braku okoliczności jakie należałoby uwzględnić z urzędu, musiało skutkować nie podzieleniem wniosków tego środka zaskarżenia.				
3.4.	<p>Obrońca oskarżonej A. B. (2) adw. Ł. B. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:</p> <p>I.obrazę przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na jego treść, to jest art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., a to poprzez oparcie rozstrzygnięcia na pobieżnie i wybiórczo ocenionym materiale dowodowym, przy całkowitym zlekceważeniu fragmentów istotnych dowodów, które mogły prowadzić do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

ustalenia odmiennego stanu faktycznego niż ten, który został ustalony przez Sąd I instancji oraz rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na nie korzyść oskarżonego, a w szczególności:

a) powołanie się przez Sąd na zeznaniach świadka D. B., jako tych mających potwierdzać zasadność uznania A. B. (1) winną popełnienia zarzucanych jej czynów w sytuacji, gdy z zeznań tego świadka wynika, iż pełniła ona dokładnie tą samą rolę co świadek A. B. (1) i podejmowała się identycznych zadań i obowiązków w ramach funkcjonowania klubu, co więcej – tak jak oskarżona A. B. (1) – świadczyła pracę „w razie potrzeby”, a mimo to nie została ona uznana za winną czynów zarzucanych w ramach tego samego postępowania A. B. (1), co w efekcie doprowadziło do rażącej niesprawiedliwości i nieadekwatności

rozstrzygnięcia Sądu
I instancji;

b) powołanie się
przez Sąd na
zeznania świadków
B. R. (1), D. M.,
M. B. (3), M. W.
jako tych mających
potwierdzać winę A.
B. (1) w sytuacji, gdy
w zeznaniach tychże
świadków brak jest
jakiegokolwiek
odniesienia się do
osoby oskarżonej;

c) pominięcie części
zeznań A. S. (3),
która to zeznając
identyfikuje
oskarżoną A. B.
(1) jako sprzątaczkę
a w pozostałych
jej zeznaniach brak
jest odniesienia
się do osoby
oskarżonej i oceny
jej ewentualnej roli
w działalności klubu;

d) pominięcie części
wyjaśnień G. W.,
który wskazuje, że
oskarżona A. B.
(1) świadczyła pracę
w innych miejscach,
a w zarządzanych
przez niego klubach
bywała „w razie
potrzeby”, co każe
poddąć w
wątpliwość
możliwość
przypisania
oskarżonej udziału
w działalności
zorganizowanej
grupy przestępczej.

II. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 203 k.k. – poprzez błędne jego zastosowanie polegające na przypisaniu oskarżonej sprawstwa określonego we wskazanym artykule, w sytuacji, gdy zeznania kobiet świadczących odpłatnie usługi seksualne jednoznacznie i spójnie wykluczają możliwość przypisania oskarżonej sprawstwa w postaci doprowadzenia tychże kobiet do uprawiania prostytucji przemocą groźba bezprawną, podstępem lub przez nadużycie stosunku zależności, albo wykorzystanie krytycznego położenia.

III.a nadto, z ostrożności procesowej – art. 438 pkt 4 k.p.k. – poprzez orzeczenie wobec oskarżonej rażąco niewspółmiernej kary, która nie uwzględnia istotnych okoliczności mających wpływ na rodzaj i wymiar kary,

	<p>tj. sposób działania oskarżonej, zachowanie sprawcy przed popełnieniem czynu zabronionego oraz po jego popełnieniu, niekaralności A. B. (1), rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw, ciężkiej sytuacji życiowej oskarżonej, która zmusiła ją do podjęcia „jakiegokolwiek pracy” w celu utrzymania rodziny, głównie dzieci.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonej A. B. (1) w zakresie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy, kwalifikacji przypisanej czynu oraz wymiaru kary okazały się częściowo zasadne.</p> <p>Ad. 1).</p> <p>W pierwszym rzędzie należy odnotować, że obrońca formułując zarzut naruszenia przepisów postępowania popełnia ten sam błąd konstrukcyjny,</p>				

co obrońca oskarżonych G. W. i A. W. (1). Zarzut art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny. W tym miejscu należy się odwołać do części 3.1 niniejszego uzasadnienia, uwagi ad. 2. Aktualne jest w szczególności to stanowisko, gdzie podkreślono, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł takich trudności w ustaleniu stanu faktycznego (niedających się usunąć wątpliwości), które kazałyby mu odwoływać się do zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k. Takich zasadniczych wątpliwości nie przedstawia też sam apelujący. A Sąd Apelacyjny stoi jednoznacznie na stanowisku, że wobec szeregu zgodnych relacji odnoszących się do zachowania oskarżonych, w tym wyjaśnień samej oskarżonej A. B. (1), ustalenie stanu faktycznego musi nastąpić w oparciu o sądową autentyczną ocenę dowodów.

Na podstawie całokształtu materiału

dowodowego nie budzą wątpliwości ustalenia, że oskarżona początkowo wykonywała usługi porządkowe, sprzątała w agencji (...), zaś następnie, po pewnym czasie oskarżony G. W. zaproponował jej pracę w charakterze barmanki. Oskarżona przystąpiła na propozycję pracy, która w rzeczywistości sprowadzała się do wykonywania zleconych jej przez G. W. w ramach przestępczej działalności, czynności, polegających na pełnieniu zwykle cotygodniowych dyżurów w agencji (...), odbierania telefonów od klientów chcących skorzystać z usług seksualnych, umawiania ich z prostytutkami oraz ustalania i odbierania stawek za usługi. Oskarżona, choć nie przyznała się do winy, przyznała w swoich wyjaśnieniach, że wykonywała takie czynności (k. 748-751, 998-999, 1256-1262, 2380-2392, 2734, 3605-3607). W tym zakresie Sąd

ocenił wyjaśnienia oskarżonej jako wiarygodne (pkt 2.1 uzasadnienia). Takim ustaleniom nie zaprzeczają powołane wyjaśnienia G. W. (pkt c).

Wykonywanie funkcji stricte usługowych, pomocniczych, takich jak sprzątanie, oczywiście nie daje podstaw do przyjęcia, że sprawca popełnił przestępstwo z art. 204 k.p.k. Ustalone w sposób niewątpliwy zachowanie oskarżonej, polegało na obsłudze baru, ale co zasadnicze dla oceny jej roli, na zarządzaniu obsługą klientów agencji. Pełniła ona rolę managera prostytutek. Przyjmowała telefony, przedstawiała ofertę usług seksualnych, umawiała wizyty lub dojazdy, wskazywały kobiety do konkretnych zadań, przyjmowała pieniądze, rozliczała i wypłacała zatrudnionym kobietom należną im część przychodu, reagowała na sytuacje kryzysowe.

Całkowicie przekonująco Sąd Okręgowy udział w takiej działalności traktuje jako udział w grupie przestępczej. Już tylko na marginesie należy powołać, że powierzenie przez szefa grupy takiej właśnie roli, choćby z uwagi na dostęp do pieniędzy, wymagało zaufania oraz wykazania się lojalnością. To przekonuje o istotnej roli oskarżonej w samym przestępstwie, jak i działalności owej grupy przestępczej.

Skarżący powołuje się na treść zeznań D. B. (1), która miałby pełnić w działalności grupy taką samą rolę jak A. B. (1). Faktycznie świadek to potwierdziła w swoich zeznaniach (k. 2017-2019, 3640-3641).

Zaniechania ścigania jakiejś osoby nie daje podstawy do domagania się bezkarności oskarżonej, skoro ustalone jej zachowanie jest zawinionym przestępstwem. Sąd ad quo orzeka w przedmiocie odpowiedzialności

A. B. (1), a zaprezentowana ocena jest prawidłowa.

Ad II)

Skarżący stawiając zarzut naruszenia przepisów postępowania, choć nie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, oraz naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 203 k.k.) opierając go na niedostatkach dowodowych wykazania sprawstwa, faktycznie zmierza do zakwestionowania ustaleń co do udziału oskarżonej w przymuszaniu do wykonywania prostytucji. I w tym zakresie skarżący ma rację. Istotnie, zgromadzone w sprawie dowody nie dają podstawy do przyjęcia, że oskarżona miała świadomość (wiedzę) i współdziałała w jednej z form popełnienia przypisanego jej przestępstwa z art. 203 k.k. Według opisu przypisanego jej czynu, miała ona je popełnić przez „wykorzystanie krytycznego

położenia"
prostytuujących się
kobiet. Faktycznie
żaden dowód nie
wskazuje na
realizację przez
oskarżoną takiego
zachowania. Nie
decydowała ona o
zatrudnieniu kobiet,
nie musiała ona
nawet wiedzieć o ich
motywacji i sytuacji
majątkowej i
osobistej.

Prokurator zdaje się
zdawał sobie sprawę
z niedostatków
dowodowych w
tym zakresie, gdyż
formułując wobec
oskarżonej zarzut
udziału w grupie
przestępczej, a taki
też czyn sąd
przypisał
oskarżonej, jako
przestępczy cel
działania grupy
przyjęto wyłącznie
nakłanianie,
ułatwianie i
czerpanie korzyści z
nierządu, a więc
przestępstwo z art.
204 k.k., a nie
przymuszanie do
nierządu.

Ad. III.

Sąd istotnie
złagodził
wymierzoną
oskarżonej karę
pozbawienia
wolności za czyn
przypisany w pkt
XVIII części
dyspozytywnej

<p>zaskarżonego wyroku, co w zasadniczym zakresie było wynikiem zmiany ustaleń faktycznych, a następnie kwalifikacji prawnej przypisanego czynu. Czyn z art. 203 k.k. cechuje się zdecydowanie surowszym zagrożeniem, ale jak wskazywano to już wyżej (3.1), przede wszystkim zdecydowanie mniejszą społeczną szkodliwością. Trzeba w tym miejscu odnotować, że motywacja oskarżonej, jej sytuacja osobista i rodzinna, została już uwzględniona przez Sąd Okręgowy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniósł o :</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów; <p>względnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 		

<p>względnie:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonych kar i wymierzenie kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Częściowe uwzględnienie zarzutów apelacji obrońcy, skutkowało korzystną zmianą kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej (pkt. XVIII). Konsekwencją tego jest złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie tej kary, co było przedmiotem alternatywnego wniosku tego środka zaskarżenia.</p>				
<p>3.5.</p>	<p>Apelację od wyroku złożył również obrońca oskarżonego R. J. (1) adw. Ł. B. (2) zaskarżając wyrok w całości, zarzucił: obrazę przepisów prawa materialnego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>tj. art. 204 § 2 k.k. poprzez błędną wykładnię polegającą na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa określonego we wskazanym artykule, w sytuacji, gdy zachowaniu oskarżonego, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można przypisać wypełnienia znamion zarzucanego mu czynu, a nadto wskazana norma kryminalizuje wielokrotne przyjmowanie korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inną osobę, a nie akt jednorazowy lub nawet kilkukrotnego czerpania korzyści.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut apelacji obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Formułując zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych, gdzie</p>				

Sąd Okręgowy przyjmuje iż: R. J. (1) jest znajomym G. W.. Mężczyźni poznali się wkrótce po otwarciu agencji (...). G. W. wiedział, że oskarżony J. interesuje się fotografią i dlatego też zwrócił się do niego z prośbą o wykonanie zdjęć kobietom pracującym w agencji w charakterze prostytutek i zamieszczenia ich na stronie internetowej. R. J. (1) w okresie od połowy 2012 r. do 2013 r. wykonał takie zdjęcia M. B. (1) i J. W. i zamieścił je na stronie internetowej (...) wraz z ogłoszeniem o usługach agencji (...). Za wykonanie zdjęć kobiety te, na polecenie G. W., musiały zapłacić R. J. (2) po 50 zł.

Takie ustalenia przekonują, że mamy tu do czynienia, nie z okazjonalnie wykonaną usługą, ale ustaleniem stałej współpracy.

Porozumienie zostało zawarte ze stręczycielem, obejmowało wiele czynności.

Oskarżony nie tylko

<p>wykonał same fotografie, ale zamieścił anonse na portalu z ogłoszeniami prostytutek. W końcu ustalenia obejmowały współpracę w wielu przypadkach, także tych, które miały zaistnieć w przyszłości.</p> <p>Wszystko to przekonuje, że przyjęta kwalifikacja prawna czynu oskarżonego jest prawidłowa i stanowi pomocnictwo do czerpania przez oskarżonego G. W. i innych oskarżonych korzyści majątkowe ze świadczonego przez kobiety nierządu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu; <p>ewentualnie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nieuwzględnienie zarzutu apelacji obrońcy, musiało skutkować nie podzieleniem wniosków tego środka zaskarżenia co do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego. Skarżący nadto formułując wniosek alternatywny o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie wskazał na zaistnienie okoliczności mogące stanowić podstawę takiego orzeczenia z art. 437 § 2 k.p.k.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Co do winy i kary (pkt II części dyspozytywnej wyroku) A. W. (1) R. J. (1) oraz w pozostałej części wobec G. W., K. O., R. S., M. S., A. B. (1), P. M. (2), utrzymuje w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej: - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco	

<p>niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.),</p> <ul style="list-style-type: none"> - wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), - a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności wskazanych w apelacji zarzutów. 		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>pkt. I wyrok</p> <p>1) wobec G. W.:</p> <p>w związku ze skazaniem w pkt II części dyspozytywnej za przestępstwo z art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego G. W. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 11.920 złotych;</p> <p>2. wobec K. O.</p> <p>w pkt IX części</p>		

dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego eliminuje sformułowanie: „wykorzystując ich krytyczne położenie, polegające na braku środków finansowych oraz trudnej sytuacji rodzinnej”;

3. wobec R. S.:

w pkt XIV części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego eliminuje sformułowanie: „wykorzystując krytyczne położenie kobiet, polegające na trudnej sytuacji finansowej i rodzinnej”, oraz przyjmuje, że czyn przypisany stanowi występki z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza mu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych

po 200 (dwieście)
złotych każda;

4. wobec M. S.:

w pkt XVI części
dyspozytywnej w ten
sposób, że z opisu
czynu przypisanego
eliminuje

sformułowanie:

"wykorzystując
krytyczne położenie
kobiet, polegające
na trudnej sytuacji
finansowej i
rodzinnej", oraz
przyjmuje, że czyn
przypisany stanowi
występek z art. 204
§ 2 k.k. w zw. z art.
12 § 1 k.k. w zw.
z art. 65 § 1 k.k. i
za to na podstawie
art. 204 § 2 k.k. w
zw. z art. 65 § 1 k.k.
wymierza jej karę 10
(dziesięciu) miesięcy
pozbawienia
wolności, a na
podstawie art. 33
§ 2 k.k. wymierza
jej grzywnę w
wysokości 100 (stu)
stawek dziennych
po 200 (dwieście)
złotych każda;

5. wobec A. B. (1):

w pkt XVIII części
dyspozytywnej w ten
sposób, że z opisu
czynu przypisanego
eliminuje

sformułowanie:

„wykorzystując ich
krytyczne położenie,
polegające na
trudnej sytuacji
finansowej i

rodzinnej”, oraz przyjmuje, że czyn przypisany stanowi występki z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności

6. wobec P. M. (1):

w pkt XX części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego eliminuje

sformułowanie:

„wykorzystując ich krytyczne położenie, polegające trudnej sytuacji finansowej i rodzinnej”, oraz przyjmuje, że czyn przypisany stanowi występki z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza mu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych

<p>po 200 (dwieście) złotych każda.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Częściowe uwzględnienie zarzutów apelacji prokuratora oraz obrońców oskarżonych, skutkowało potrzebą zmiany wyroku w sposób wskazanych wyżej. Złagodzenie kwalifikacji prawnej wymagała także złagodzenia wymiaru kary wymierzonej wyłącznie za czyn z art. 204 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny w tym zakresie kierował się faktycznie przesłankami wymiaru kary, które w sposób szczegółowy powołał i omówił Sąd Okręgowy. Te poglądy należało podzielić także w zmienionym stanie faktycznym co do kwalifikacji czynu.</p>	
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa</i></p>	

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III. i IV.</p>	<p>Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., na nowo wymierzył oskarżonym R. S., M. S., A. B. (1) i P. M. (1) kary łączne, po roku pozbawienia wolności.</p> <p>Wymierzając karę łączną, Sąd na podstawie art. 85a k.k. miał na uwadze przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze jaki kara winna osiągnąć wobec oskarżonych. Kara ta winna być dolegliwa, uwzględniając orzeczone wobec oskarżonych, z wyjątkiem A. B. (1), kary grzywny, ale nie musi to być kara szczególnie surowa, izolacyjna. Wszyscy oskarżeni nie byli dotychczas karani, poprawnie funkcjonują społecznie, mają rodziny, ustabilizowaną sytuację zawodową. Można przyjmować z dużym</p>	

	<p>prawdopodobieństwem, że odebrali już nauzkę życiową, byli w sprawie przez przeszło 3 miesiące pozbawieni wolności, mają przekonanie o nieopłacalności przestępstwa. Zarobek, który w ich oczekiwaniu miał być łatwy, okazał się powodem wielu życiowych problemów oraz dolegliwości. Można więc przyjmować, że wymierzenie oskarżonym kary z warunkowym zawiedzeniem będzie dostatecznie skuteczne dla wdrożenia ich do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Kara taka wobec oskarżonych będzie też dostatecznie skutecznie kształtować świadomość prawną w środowisku, budując przekonanie o niedopuszczalności i nieopłacalności takich działań.</p>	
V.	<p>na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny, jako kary wykonalnej w pierwszej kolejności oraz kary pozbawienia</p>	

	wolności zaliczono oskarżonym okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Sąd orzekając o nieuwzględnieniu zasadniczych wniosków apelacji oskarżonego G. W., A. W. (1), K. O., R. S., M. S., P. M. (1) i R. J. (1), na podstawie art. 636 § 1 kpk, art. 633 kpk i art 634 kpk obciążył ich w częściach równych wydatków za postępowania odwoławcze oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 tj.) wymierzył opłatę należną od wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywnę lub opłatę należną od wymierzonej na nowo kary pozbawienia wolności i grzywnę jako opłatę za obie instancje.	

	<p>Sąd natomiast zwolnił oskarżoną A. B. (1) od kosztów postępowania odwoławczego, podobnie jak miało to miejsce w przypadku wyroku Sądu I instancji. Oskarżona nie ma majątku ani znaczących dochodów, samotnie wychowuje troje dzieci. Dlatego uiszczenie przez nią kosztów sądowych byłoby nadmiernie uciążliwe, co skutkowało zwolnieniem jej od obowiązku ich uiszczenia (art. 624 § 1 k.p.k.).</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Janusz Godzwon SSA Cezariusz Baćkowski SSA Maciej Skórniak</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Obrońca oskarżonych G. W. i A. W. (1)</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia</p>	<p>brak albo</p>	<p>Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy.</p>

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury (...).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze i środkach karnych	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. O.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on		

	mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.14. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej A. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.15. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	5	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. J. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana